

Beretn. ang. De Forenede Nationers 15. plenarforsamling.

Den indonesiske præsident *dr. Sukarno* talte udførligt om den udvikling, der har fundet sted i hele verden siden 1945. Menneskehedens skæbne kunne ikke længere bestemmes af nogle få store og mægtige stater. Han kom herved ind på spørgsmålet, om FN-organisationen var tidssvarende, og han udtalte, at endog sekretariatet, som var under generalsekretærens ledelse, måske behøvede en revision. Hermed ville han absolut ikke kritisere eller fordømme den nuværende generalsekretær.

For at kunne fortolke menneskehedens håb som et realitetsbegreb forelagde han derefter på Ghanas, Indiens, Indonesiens, Den forenede arabiske Republiks og Jugoslaviens vegne et forslag til resolution, i hvilken forsamlingen skulle opfordre præsident Eisenhower og ministerpræsident Khrushchev til at genoptage den afbrudte forbindelse.

Den belgiske udenrigsminister *Pierre Wigny* erklærede, at det sovjetiske forslag om en strukturændring af De Forenede Nationer ville kunne lamme organisationen, hvis det blev gennemført. Det var uægte at foregive, at en revanchist-ånd herskede i Tyskland. Han beskæftigede sig derefter udførligt med Congo-spørgsmålet og erklærede, at det var den rene galskab at tro på „belgiske manøvrer“. Belgien forstod ikke, hvorfor visse stater stadig udtalte sig for hr. Lumumba, fordi loven var ikke på hans side.

Et svar fra *Sovjetunionens* side på foregående bemærkninger om forslaget om en ny eksekutivledelse af FN blev givet af ministerpræsident Khrushchev, som bl. a. erklærede, at en enkelt person ikke kunne tage hensyn til såvel „de monopolkapitalistiske landes interesser, de socialistiske landes interesser og de neutrale landes interesser“. Var det ikke klart, hvis interesse hr. Hammarskjöld repræsenterede? Generalsekretæren havde altid været forudindtaget imod de socialistiske lande og altid støttet De Forenede Staters og andre monopolkapitalistiske landes interesser. Dette kunne senest konstateres i Congo, hvor han havde brugt FN-styrkerne ikke til støtte for den lovlige regering, men for de kolonialistiske kræfter, som kæmpede mod det congolesiske parlament.

Sovjetunionens forslag om et tremagtsdirektorium havde ikke, som det var påstået, til formål at ødelægge FN, sagde han bl. a. videre.

FN's generalsekretær imødegik igen Sovjetunionens repræsentant og erklærede, at han ved nu at trække sig tilbage som generalsekretær ville gøre organisationen en bjørnetjeneste, og dette — selv om stærke grunde kunne tale for, at han trådte tilbage, når han ikke havde Sovjetunionens tillid — havde han ikke ret til. Det var ikke Sovjetunionen eller andre stormagter, som behøvede FN til at beskytte sig. Det var alle de andre.

Den indiske premierminister *Jawaharlal Nehru* erklærede, at De Forenede Nationer i de forløbne 15 år ofte havde afværget, at løbende kriser udviklede sig til krig. Mangelen ved FN, om der var nogen, lå i selve verdenssituationen, som den uundgåeligt afspejlede. Hvis der ingen FN var i dag, måtte det være vor første opgave at skabe noget i den retning, sagde premierminister Nehru. FN's struktur var imidlertid med det stigende medlemsantal blevet endnu mere ude af balance, end den var i begyndelsen; allerede dengang lå vægten på Europa og de amerikanske kontinenter. Alligevel var det ønskeligt at gå langsomt til værks og ikke at presse på for en forandring, som ville medføre en øjeblikkelig ændring af pagten.

De store problemer kunne ikke overlades til nogle få lande eller påvirkes af personlige sympatier eller antipatier. FN skulle derfor have tilknytning til alle nedrustningsbestræbelser. Den bedste måde til at imødegå frygten for overraskelsesangreb eller uforsætlige begivenheder med farlige konsekvenser var at reducere den internationale spænding og skabe en atmosfære, som ville gøre det vanskeligt at iværksætte overraskelsesangreb. Kina måtte repræsenteres i FN. Det var besynderligt, at Kina kunne holdes ude og dets plads gives til nogen, som ikke repræsenterede Kina.

Hovedformålet med den resolution, som Ghana, Den forenede arabiske Republik, Indonesien, Jugoslavien og Indien havde fremsat, var at undgå et dødvande i den internationale situation. Under de nuværende omstændigheder afgang der meget af De Forenede Stater og Sovjetunionen. Om